

Sygn. akt I C 2445/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 24.393,78 (dwadzieścia cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy 78/100) złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) od kwoty 23.966,97 złotych za okres od dnia 23 lipca 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 305 (trzysta pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III nakazuje ściągnąć od pozwanego M. D. do(...) kwotę 905 (dziewięćset pięć) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 2445/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. D. kwoty 24.393,78 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 23.966,97,45 zł od dnia 18 maja 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z Umowy P. Hipotecznej T. w PLN nr (...) z dnia 23 lutego 2015 r. Na dochodzoną kwotę składają się należności z tytułu: kapitału – 23.966,97 zł oraz odsetki do dnia 22 lipca 2016 r. w kwocie 426,81 zł. W dniu 29 marca 2016 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 października 2016 r.(...)w sprawie o sygn. (...) nakazał pozwanemu aby zapłacił na rzecz powoda dochodzona pozwem kwotę.

Pozwany M. D. w sprzeciwie od nakazu zapłaty jak i w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

Motywuując swoje stanowisko w sprawie pozwany wskazał, iż powód nie załączył do akt umowy, z której dochodzona pozwem wierzytelność miałyby wynikać. Ponadto nie przedłożył innych dokumentów, z których treści można by ustalić podstawę dla uznania roszczenia i jego ewentualna wysokość. Tym samym powód nie wykazał zasadności swojego żądania.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 lutego 2015 r. pozwany zawarł z powodem Umowę P. Hipoteczną z Oprocentowaniem Zmiennym o nr. (...).

Kwota udzielonej pożyczki wynosiła 25.000 zł. Spłata pożyczki nastąpić miała w 120 ratach. Całkowita wypłata pożyczki nastąpić miała do dnia 30 marca 2015 r., zaś sama wypłata miała następować w transzach.

(dowód: umowa pożyczki k. 79 – 85).

W dniu 27 lutego 2015 r. nastąpiło uruchomienie kredytu i jego transzy. We wskazanym dniu powód dokonał na rzecz pozwanego dwóch wypłat w kwocie 2.500 zł i 22.500 zł.

(dowód: historia operacji na koncie kredytowym k. 59 – 60, 75 - 76).

Pomimo upływu terminu określonego w umowie i wezwań kierowanych przez powoda pozwany nie dokonał spłaty zobowiązania.

Wobec tego pismem z dnia 5 lutego 2016 r. powód wypowiedział przedmiotową umowę.

(dowód: wypowiedzenie k. 77).

W dniu 20 lipca 2016 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym wskazano, iż zadłużenie pozwanego wobec powoda wynosi 24.393,78 zł.

(dowód: wyciąg k. 18).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w ocenie Sądu było zasadne.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez powoda, których prawdziwość nie budziła zdaniem Sądu wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie szczególnego podkreślenia wymaga, iż choć pozwany w toku procesu domagał się pominięcia dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda jako spóźnione, to Sąd nie stwierdził jakichkolwiek podstaw, aby stanowisko pozwanego w tym zakresie uwzględnić. Należy bowiem podkreślić, iż w świetle art. 217 § 1 kpc strona może niemalże w toku całego procesu przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków. Jedynym zdarzeniem wykluczającym definitywnie dalsze przytoczenia stron jest zamknięcie rozprawy. Druga część wskazanego przepisu pozwala wprawdzie sądowi na pominięcie twierdzeń faktycznych i dowodów, jednakże takich, które jakkolwiek zgłoszone przed zamknięciem rozprawy, to jednak zostały zaprezentowane zbyt późno z perspektywy spoczywającego na stronach ciężaru wspierania postępowania (art. 217 § 2 w zw. z art. 6 § 2 kpc), albo takich, które powoływane są jedynie dla zwłoki lub dotyczą okoliczności, które zostały już wyjaśnione (art. 217 § 3 kpc). W niniejszej sprawie nie sposób stwierdzić, aby okoliczności takowe zaistniały. Zważyć bowiem należy, iż termin przedłożenia przez powoda dokumentów w żaden sposób nie wpłynął na wydłużenie przedmiotowego postępowania. Co więcej, dokumenty te odegrały decydujące znaczenie w zakresie czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Podkreślenia wymaga to, iż choć pełnomocnik pozwanego w toku procesu zakwestionował okoliczność istnienia po stronie pozwanej zadłużenia względem powoda, to w ocenie Sądu zarzuty te okazały się nietrafne. Powód przedstawił bowiem szereg dokumentów, które w zdaniem Sądu w sposób jasny potwierdzały słuszność wysuniętego przez niego

żądania przeciwko pozwanemu. Strona pozwana – pomimo odmiennych twierdzeń – nie wskazała natomiast żadnych dowodów, które przemawiałyby za oddaleniem przedmiotowego powództwa.

Powód przedłożył bowiem Umowę P. Hipoteczną z Oprocentowaniem Zmiennym o nr. (...) z dnia 23 lutego 2015 r., która została własnoręcznie podpisana przez pozwanego. Co niezmiernie istotne, pozwany nie zakwestionował okoliczności złożenia podpisu na tejże umowie. Ponadto również w piśmie z dnia 10 stycznia 2018 r. pozwany nie zaprzeczył twierdzeniom pozwu odnoszącym się do podpisania umowy, a jedynie zaprzeczył jakoby wzorzec umowy został mu przedstawiony przed jej podpisaniem. Tym samym pozwany przyznał okoliczność zawarcia umowy, z tytułu której powód wywodzi przedmiotowe roszczenie.

Powód przedłożył też dowód dokonania przelewu ujętych w umowie środków na rachunek pozwanego, bowiem okoliczność wypłaty transz pożyczki pozwanemu potwierdzona została w historii operacji na kontrakcie kredytowym prowadzonym dla pozwanego. Ze wskazanego wydruku wynika, że w dniu 27 lutego 2015 r. nastąpiło uruchomienie kredytu i jego transzy, albowiem w tejże dacie powód dokonał na rzecz pozwanego dwóch wypłat w kwocie 2.500 zł i 22.500 zł. Wypłata środków nastąpiła zatem nawet przed terminem określonym w umowie na dzień 30 marca 2015 r.

Dodatkowo należy wskazać na to, iż wbrew stanowisku pozwanego powód wykazał także wysokość dochodzonego zobowiązania. Wysokość kwoty, żądanej przez powoda z tytułu należności głównej, wynika bowiem ze wskazanej historii operacji kontraktowych, która to kwota – powiększona o należne powodowi odsetki w kwocie 426,81 zł – potwierdzona została następnie w wystawionym przez powoda w dniu 20 lipca 2016 r. wyciągu z ksiąg bankowych.

W świetle przedstawionych okoliczności uznać należało, iż powód w sposób wystarczający wykazał słuszność wysuniętego żądania, zaś strona pozwana nie podważyła skutecznie dowodów zaprezentowanych przez powoda.

W tym stanie rzeczy należy stwierdzić to, że na podstawie umowy pożyczki pozwany zobowiązany był do spłaty kwoty 25.000 zł, a spłata pożyczki nastąpić miała w 120 ratach, czego pozwany ostatecznie nie uczynił w pełnej wysokości. Na dzień sporządzania wyciągu z ksiąg banku zadłużenie pozwanego wynosi 24.393,78 zł. Pozwany w każdym razie nie wykazał, by jego zadłużenie było niższe.

W tych warunkach – na podstawie art. 720 § 1 kc, zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości – należało powództwo uwzględnić w całości.

Zważywszy zaś na treść art. 481 § 1, 2 i 2¹ k.c. zasądzono również odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 23.966,97 zł za okres od dnia 23 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Natomiast o kosztach procesu orzeczono – na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc (w zw. z art. 99 kpc) – mając na uwadze to, że roszczenie powoda uwzględnione zostało w całości. Sąd uwzględnił przy tym, iż jedynym wydatkiem poczynionym przez powoda tytułem tychże kosztów była płaata od pozwu w kwocie 305 zł.

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016.623 j.t.) w zw. z art. 98 k.p.c. nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 905 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu.

Z tych powodów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

/-/ SSR Paweł Juszczyżyn